

der i Medfør af Danske Lovs 2—22—64 vil kunne være Tale om at inddrage Sognekirker uden for Kjøbenhavn til den i nævnte Lovbestemmelse omhandlede pekuniære Bistand til Fordel for de kjøbenhavnske Kirker, samt Oplysning om de paagældende Kirkers Formuesforhold“. Paa dette Spørgsmaal svarede der i Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse af 25. November: „Ud over det Beløb af 1,980 Kr. aarlig i 28 Aar, der paa Ministeriets Foranstaltning er tilskudt til Vor Frue Kirke af en formuende Kirke“ — det var som nævnt Roskilde Domkirke — „jfr. Ministeriets Skrivelse til Magistraten af 11. September d. A., vil der for Tiden ikke kunne gives noget Tilskud ad denne Vej, og Ministeriet finder derfor ingen Grund til her at komme nærmere ind paa disse Kirkers Formuesforhold“. Jeg vil her gentage min i Borgerrepræsentationen udtalte Beklagelse af, at vi faa et saadant Svar. Vi spørge, og vi have Ret til at spørge, thi Loven giver Kommunalbestyrelsen Ret til Erklæring, og vi kunne ikke med god Samvitighed afgive en Erklæring om disse Forhold uden at have undersøgt dem nøje. Vi maa ogsaa undersøge de gældende Lovbestemmelser, og til Bedømmelse af, om nu denne uhyre Kirkeskat af 233,000 Kr. for et Aar er retfærdig, har det sin store Betydning at vide, om der ikke findes andre Udveje. Vi spørge saa Kultusministeren derom, han svarer: Ja, det er rigtigt nok, hvad De selv har meddelt, at Roskilde Domkirke yder et aarligt Tilskud af 2,000 Kr. til Vor Frue Kirke, der selv ejer 300,000 Kr., men videre Svar kan ikke gives. Jeg spørger her, hvor jeg staar Ansigt til Ansigt med den højtærede Kultusminister, hvorfør han ikke svarer paa et saadant Spørgsmaal, der kommer fra Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse?

Det ærede Medlem, der nu talte, var jo altsaa utilfreds med Lovens Anvendelse, skønt han ikke syntes at have saa meget at udsætte paa Loven selv. Han antydede dog til Slutning, at den kunde maaske forbedres hist og her. Men derimod udtalte han jo en Kritik over, at Regeringen ikke havde taget mere Hensyn til Kjøbenhavns Kommunalbestyrelses Erklæring. Jeg skal villig indrømme, at denne Kritik blev fremsat i saa smukke, milde, parlamentariske Udtryk, at jeg vanskelig vilde formaa at gøre det i saa mild en Form. Jeg vilde være mere tilbøjelig til at bruge de Ord, som en bekendt kjøbenhavnsk Venstremand brugte forleden, da han sagde, at aldrig — det

var en kjøbenhavnsk Venstremand, der sagde det — har Kjøbenhavns kommunale Selvstyre været saa indskrænket, som efter at vi have faaet en Venstregering. Det er altsaa ganske sikkert Udtryk for, hvad ledende Kredse, ikke i det kjøbenhavnske Socialdemokrati, men i det kjøbenhavnske Venstre, mene om Tingene. Det er saaledes, at f. Eks. de Dispensationer fra Byggeloven, som vi i Kommunalbestyrelsen ikke mene bør gives, fordi de stride mod god Hygiejne, dem giver Ministeren. De Vedtægter, vi lave, omkalfatrer Ministeren. Om det saa er en Vedtægt, som baade Magistrat, Borgerrepræsentation og Politidirektør have været enige om, en Vedtægt om Orden paa Gaderne, hvad særlig Politidirektøren er ansvarlig for, saa stryger Justitsministeren i den og laver den om paa egen Haand.

Her har man dog givet Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse Ret til en Erklæring. Jeg beklagede i Fjor, at man ikke bevarede det Ord, som Flertallet her i Salen tidligere har holdt paa, nemlig Ordet „Anbefaling“, thi det var dog noget, man ikke kunde komme uden om. Jeg indvendte mod Ordet „Erklæring“, at det er for vagt, thi hvad er en Erklæring? Man kan tage Hensyn til den, og man kan lade være at tage Hensyn til den; det har vist sig her, at man ikke tog Hensyn til den. Paa Grundlag af en nøje kritisk Gennemgang af Kirkebudgetterne og Kirkeregnskaberne og de kjøbenhavnske Kirkers Formuesforhold, paa Grundlag af et meget omhyggeligt Arbejde foreslog Borgerrepræsentationens Udvalg enstemmigt, med en Venstremand til Ordfører, at nedsætte denne betydelige Skat paa 233,000 Kr., netop Maksimum af, hvad man maatte ligne — thi læg vel Mærke til, at da Kirkerne faa denne Ret, udnytte de den til det allersidste, de levne ikke et Tusinde Kr.; de benytte den fuldt ud og sige, alt hvad der paa nogen Maade er os tilladt, ligne vi paa — at nedsætte denne Skat med 150,000 Kr. Det mente vi, at denne Sum uden nogen som helst Skade kunde nedsættes til. Og det var ikke et løst Overslag, det var ikke en skønsmæssig Nedsættelse. Det var en Nedsættelse, der paa hvert eneste Punkt var sagligt motiveret. Jeg beklager ganske vist ligesom den sidste ærede Taler, at Magistraten ikke fuldt ud kunde slutte sig til Borgerrepræsentationen. Denne Nedsættelse med 150,000 Kr. blev enstemmigt vedtaget i Borgerrepræsentationen, alle Medlemmer, begge Partier i